

Nyheter från EFS Sydsverige & Salt Sydsverige

LIVS LUFT

Nr 5 2017

**Ullgarn för 25 öre
blev början**

På äventyr med Gud

**Stora beslut på
årskonferensen**

efs
Sydsverige

salt
SYDSVERIGE

Distriktsföreståndaren har ordet

Läs Apg 2:1-11 *"När pingstdagen kom var de alla samlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala."*

Jonas Hallabro

T Jonas Hallabro

o Privat

Pingsten är lite av en icke-högtid för oss. Hur firar man pingst egentligen? Är det någon som har pingstgran eller pingstris hemma och skickar pingstkort? Vad äter ni på pingstbordet, är det pingstskinka eller pingstagg? Vad handlar pingsten om egentligen, mer än våren och bröllop och konfirmation?

Lukas berättar att: "När pingstdagen kom var de alla samlade", men vad var det för pingstdag som kom egentligen? Till skillnad från julen är Pingsten en högtid som Gud uttryckligen har sagt åt oss att fira. Pingsten har rötter i gamla testamentet och i judarnas traditioner som leder fram till de omskakande händelserna Lukas återger i Apostlagärningarna 2.

Alla de judiska högtiderna är på olika sätt förbundna med det heliga landet, i söderns värme och sol. I februari börjar det gro på åkrarna, och vid påsk är kornet moget och redo att skördas. Men ingen får röra det, inte förrän söndagen vid påsken, dagen efter sabbaten. Då är det förstlingsfruktens högtid. Man skär av den allra första kärven och bär fram den i templet inför Gud och tackar för skörden som han ger. Därefter är det fritt fram att skörda kornet i femtio dagar fram till pingst – pingst är en försvenskning av grekiskans pentekosté, pentecost på engelska, som betyder just "femtio". (se 3 Mos 23:15-16, 21-22)

Så pingsten var en tid för skördeglädje: man hade bärgat in kornet och skulle strax börja på vetet som nu var moget för skörd, men mitt i alltihop skulle man ta en dag i stillhet, en helig sammankomst, och tacka Honom som frambringar föda ur jorden.

Nu vid pingst har vi varken korn eller vete att skörda, på sin höjd en gräsmatta att klippa, men vi ser Guds under överallt omkring

oss: hur mörker och kyla och död viker undan för ljus och värme och liv. Många prisar våren vid den här tiden, men vi känner namnet på honom som ligger bakom vårens obetvingliga kraft och kan säga med psalmisten:

Du sänder din ande, då skapas liv. Du gör jorden ny. (Psaltaren 104:30)

Våren berättar så tydligt om vem Gud är, att han är ljus och värme och liv, och inget mörker finns i honom.

Man hörde ett dån som av en stormvind.

Vad är det för kraft lärjungarna upplever på pingstdagen?

Storm är bland det första vi kan läsa om i bibeln där det står att en gudsvind svepte fram. Det som sker på pingsten har en tydlig hashtag. En # berättar vad vi ska associera till och här är #skapelse. Stormen på pingstdagen anknyter alltså till skapelsen. Gud berättar att han skapar på nytt. Det som sker på pingstdagen i Jerusalem är inte underligt, sektaristiskt eller onaturligt. Samma kraft är nu verksam som står bakom skapelsen. Bibelns stora budskap är ju att hela tillvaron en gång ska nyskapas. Själva finalen är nya himlar och en ny jord. Det var detta Jesus presenterade, när han levde sitt liv, när han uppstod från de döda. Nu utgjuts Guds egen närvaro över de kristna som ska representera honom och den plan Gud har för en förvandlad värld. Perspektiven är svindlande.

Vi brukar ju kalla pingsten för kyrkans födelsedag och den födelsen sker alltså i ett bönemöte! Kristi kyrka tog sin början i ett bönemöte.

Och i historien kan vi se ett återkommande mönster. Guds rike föds alltid i bön och kyrkan förnyas alltid genom bön.

Vill vi se en förnyad kyrka och en ny pingst i vår tid, då är vägen bön.

#komheligAnde #bön #nyskapelse

Hjärtslag:

Tänk när släkt och vänner alla mötas där...

Det var det vi gjorde, gamla FFK (Framåt för Kristus) sångare på ÅhusGården, i Åhus den 6 maj. Ett 60-tal sångare med respektive, mötte upp denna fina majlördag för att fira 60-årsjubileum av körens bildande. Carl-Axel Ohlin, som tagit initiativet till samlingen och arbetat mycket för att denna dag skulle bli av, höll ihop dagen.

Klockan 10 samlades vi för fika, presentationer och att prata gamla minnen. Efter en utsökt middag var det dags för sångövning.

Repertoaren var välkända gamla "godingar" från bl.a. Tollarpsparken.

Ingemar Bjärneroth med sin duktiga kompgrupp gjorde sitt till så att sångarskaran sjöng med glädje, inlevelse och entusiasm de gamla välkända sångerna. Efter en välsmakande och riklig kvällsmåltid tog vi plats i kyrkan för ett offentligt "sång och vittnesbörds-möte". Då fick vi i tal och sång föra ut budskapet om vår Fräl-

sare, allt enligt gammalt FFK maner. En parentation, då vi tände ljus, för de FFK:are som inte längre finns ibland oss hölls under ledning av Bertil Carlsson. Lars-Gunnar Wenhov avslutade, det över två timmar långa mötet, med en givande och minnesvärd appell.

Innan vi skiljdes serverades kaffe.

Vi tackar Gud för en underbar dag och för nåden att få vara hans barn.

Vi är också glada och tacksamma för den härliga gemenskapen vi får ha med varandra. Många uttryckte det så här: "Det här måste vi göra om".

"Vi hava vunnits för att vinna andra vår kung är Jesus i hans tjänst vi stå att rädda själar som mot döden vandra Det är vårt mål – i Jesu namn vi gå."

T Eva Dalin

O Kjell-Ove Ohlsson,
Ingemo Ohlin

Hjärtslag:

Ullgarn för 25 öre blev början

När EFS-föreningen i Hörvik firade 130 år var det fullt i det lilla missionshuset. Varje stol var upptagen av människor som på något sätt har en relation till föreningen och huset. Man började med att scouterna marscherade in med fanan och sjöng scoutsången. Sedan fick man lyssna på en konsert med Briggen tre bröder som är uppväxta i byn och som har sprungit i missionshuset som barn. Många ben och fötter stampade med i takten till fartfyllda sånger från förr; Pärleporten, Ovan där och Barnatro bland många andra. Stämningen och förväntan var hög.

Bröderna berättar om roliga episoder under året och skratten ljuder. Det som genomsyrar allt som berättas är "att vara i missionshuset är som att komma hem". Idag har missionsföreningen fem medlemmar och detta är ett gäng som verkligen brinner för missionshuset och ser till att allt fungerar än i dag. Varje trettondag har man en gudstjänst i missionshuset där kollekten går till EFS mission och man firar även gudstjänst en gång på hösten. En stor och stark tradition är julottan som man firar varje år sedan 1919.

– Julottan äger rum kl 7 och hela missionshuset är vackert upplyst med stearinljus, även i julgranen, säger Gerd Palmqvist, ordföranden i föreningen. Det brukar vara en trogen skara på ungefär 20 personer som kommer och vi läser julevangeliet och sjunger de gamla

julpsalmerna. Vi sjunger mycket tillsammans under julottan. Det är en trevlig stund.

År 1886 köpte tre fattiga kvinnor ullgarn för 25 öre vardera för att få ihop pengar till mission. Byborna fick höra om detta och hjälpte till och det dröjde inte länge förrän man började prata om att bilda en förening. Det gjordes den 14 april 1887 med ändamålet att man skulle "verka för att Guds ord förkunnades och spreds i överensstämmelse med den evangelisk-lutherska och kyrkliga bekännelsen". Innan bildandet av föreningen hade man träffats i hemmen och senare i skolan. Syföreningen växte och har bidragit stort till ekonomin genom åren. Missionshuset inköptes 1894, innan dess hade det varit både bostadshus och affär. Under åren har ombyggnader skett med jämna mellanrum.

Redan 1891 hade man stort missionsmöte i föreningen. Fyra predikanter kom under dagarna och redan då diskuterades det ämnen som; vilken mission är viktigast, hur ska vi använda söndagen, hur kan vi få behålla frid i våra liv.

Ungdomsföreningen hade 1907 hela 111 medlemmar men antalet sjönk sedan snabbt.

– Nästan alla i ungdomsgruppen bekände Jesus och av någon anledning gick många över till Missionsförbundet.

Det är Arne Palmqvist som berättar. Han har stort engagemang för historien, det märks på hans entusiasm när han berättar om gamla tider. Ända fram till 1950-talet hade söndagsskolan mellan 50-100 barn och en juniorförening bildades 1941. Då hade man sina samlingar på torsdagskvällarna, något man fortsatt med ända fram till nu.

– Vi har haft flickgrupp, pojkgrupp, tonårsgrupp, barntimmar och söndagsskola här, berättar Majlis Ohlsson som är drivande i EFS-föreningen. I början av 1980-talet blev dessa grupper scouterna och som än i dag är i allra högsta grad livaktig. Även de träffas på torsdagar men också på vissa lördagar.

Någon som nämns vid namn flera gånger av olika personer under firandet är Agnes Nilsson. Det står klart att hon har fått betyda väldigt mycket för missionshuset men även byn. Brigen tre bröder berättar att Agnes gitarrgrupp var början till sång- och musikundervisning för många. Ett annat namn som nämns med stor vördnad och tacksamhet är Ester Olsson som bodde en bit bort i byn. Det var hon som såg till att det eldades i spisarna så det var varmt i

vid samlingarna och det spelade ingen roll när det man skulle träffas, Ester såg till att det var varmt.

Just ordet *varmt* genomsyrar alla samtal denna dag. Även om man inte är många medlemmar idag så finns det en generositet i de aktivas sätt att tänka:

– Frön är sådda hos människor här som idag finns i andra föreningar och församlingar, säger Ove Ohlsson som ständigt har ett leende på läpparna. Man får inte bara tänka lokalt utan verksamheten här har verkligen gett frukt åt många människor men även många andra platser.

Idag består verksamheten av de två gudstjänsterna och julottan men till störst del av den stora scoutförening som håller till i missionshuset. De är ca 30 barn, ungdomar och ledare som har regelbundna träffar och som har en stark relation till missionshuset och föreningen. Förhoppningen är att scoutföreningen kan leva kvar i Hörvik då den betyder väldigt mycket för trakten.

Majlis avslutar jubileumsgudstjänsten med att tacka Gud för de 130 år av trogen tjänst för missionsföreningen och hon tackar och alla som helhjärtat har velat tjäna människor och Gud.

– Vi vill också tro att Guds ord har fått slå rot i många hjärta och blivit till välsignelse. Vi vill också tro att föreningen ska växa och utökas genom att fler blir engagerade så att arbetet för Guds rike kan fortsätta i missionshuset till mångas glädje.

Och så är jubileet slut och gruppen fortsätter att arbeta vidare i Guds rike.

T Helena Eriksson

O Helena Eriksson

Pulsen på: På äventyr med Gud

Då och då träffar man en exceptionellt vis ungdom. En ung person som övernaturligt har fått vishetens gåva och som talar på ett sätt som får en att tänka till. En ung person som talar på ett sätt som är utöver det vanliga. Så är det med Max Arvidsson, nu ungdomsledare i EFS-kyrkan i Ängelholm. Redan i 17-18 års ålder lyssnade människor på honom och tog till sig vad han sa.

Max är en ovanligt avslappnad person. Han tar livet lite som det kommer men ändå på stort allvar. Det är spontant men genomtänkt. Det var så han hamnade på bibelskola i Toronto, Kanada hösten 2014. En kompis började prata om att åka på bibelskola i Manchester i England och när Max skulle kolla upp skolan på internet hamnade han av en ren tillfällighet på en sida för skolan i Kanada.

– Det lät bra så vi åkte dit istället, säger Max med ett leende.

Det blev ett halvår som kom att påverka Max mycket och när han kom hem pratade han ofta om Guds kärlek till oss människor och vikten av att ha vår identitet i Honom. Samtidigt började han känna sig kallad till att söka ungdomsledartjänsten i sin hemförsamling.

– Kallelsen var tydlig, både den inre och den yttre, säger Max. Jag hade aldrig funderat på att jobba i kyrkan tidigare men nu kändes det som en naturlig fortsättning efter bibelskolan.

en längtan att ungdomarna som kommer till ungdomsgruppen ska känna sig sedda, känna sig hemma i kyrkan, att de tryggt kan växa i sin tro på Jesus. Det är ord som har varit återkommande under hans år i EFS-kyrkan:

– Det som är allra roligast med mitt jobb är att se hur ungdomar tar på sig uppgifter och växer i dem, säger Max lite fundersamt. Att se ungdomar växa, se dem finna sig själv och se dem våga, det är stort.

Max är kanske inte den man tänker på i första hand som en tydlig ledare men han är en stor ledare. Han är ödmjuk, han är följsam och han är vis.

– När jag växte upp var jag en följare. Jag hängde med de som var äldre, jag spelade tidigt fotboll med de som var äldre än mig och jag hade äldre förebilder. Jag såg mig aldrig som en ledartyp.

Men efter tid blev det Max som blev kapten över fotbollslaget och han fick en mer framträdande roll i klassen. Han byggde förtroende

T Helena Eriksson

o Helena Eriksson, privat

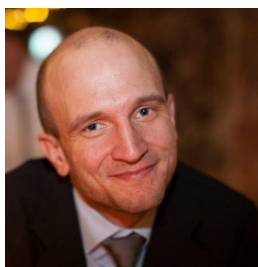
Tjänsten blev hans och han gick in i den med

utan att märka det och fick en ledarroll som han kanske inte riktigt var medveten om. Man hör att Max fortfarande tvivlar om han verkligen är en ledartyp.

Josefin Hansson är en av de frivilla ungdomsledarna i ungdomgruppen i EFS-kyrkan i Ängelholm. Tillsammans med några vänner funderade de kring Max styrkor:

– Hans största styrka är att han är en uppmärksam lyssnare, säger Josefin. Han kommer ihåg vad han har pratat om med olika människor och det inger förtroende och man känner sig sedd. Han är också duktig på att leda ledare genom att peppa, ge ansvar och lyfta fram andra. Max är inte heller rädd för att ta i där det behövs. Han leder verkligen med exempel.

Emanuel Bentelid, även han en av de frivilla ungdomsledarna lägger till:
– Max är otroligt duktig på att se människor och är duktig på att släppa fram andra. Samtidig

som han är lättsam är han verkligen seriös i sin tro och visar på det i vardagen. Det gör att han har stort förtroende hos många och det inger respekt.

Max är uppvuxen i en kristen familj och har vuxit upp i kyrkan. Under 4-5 år, från årskurs sju, var kyrkan inte hans främsta prioritering.

– Fotbollen var väldigt viktig för mig. Jag satade och tyckte det var väldigt kul tillsammans med riktigt bra folk och fantastiska tränare. Ville jag träffa mina icke-kristna kompisar så var det ofta på fredagskvällen som gällde. Det fick ofta bli det istället för ungdomsgruppen. Men jag tappade aldrig mina kristna kompisar, jag hängde i ungdomsgruppen ibland och var med på läger.

Gud tappade han aldrig bort:

– Jag hade Honom på hyllan och plockade fram Honom när jag behövde, säger Max och tänker tillbaka.
Något hände, Gud kallade och fotbollen förlo-
rade sakta sin charm trots stora framgångar och

träning med ett lag i Superettan. Kyrkan blev allt viktigare och en prioritering. Efter studenten arbetade han ett år innan han for iväg på bibelskola. Efter det står det helt klart att Jesus är det allra viktigaste i Max liv. Han har under tre år arbetat med ungdomarna i församlingen och har gjort ett fantastiskt jobb.

– Det har varit en rolig och givande tid som jag är väldigt tacksam för. Att man har fått växa in i jobbet steg för steg, och se hur Gud får bära en både när det går bra och när man inte riktigt räcker till.

Men allt har sin tid och nu är det dags att gå vidare. Vad vill han då säga till näste ungdomsledare?

– Det är ett spännande jobb, ingen dag är den andra lik, säger han. Man får jobba med fantastiska människor, man får vara använd av Gud och man blir ständigt utmanad. Kollegorna är grymma och kyrkan är full av roliga och goa ledare. Man har också möjlighet att forma tjänsten efter sina förmågor även om det finns vissa former man måste följa. Ett kanonkul jobb helt enkelt!

Max har sökt en juristutbildning och ser framemot att se vad det handlar om.

– Jag tror att det kan bli bra men det kan bli lika bra om jag till sist läser till lärare, ekonom, präst eller psykolog, säger han. Jag har många funderingar men tar det som det kommer.

Hans attityd är avslappnad men på allvar. Man ser att han vet vad han vill men att han är öppen för det mesta. Han utstrålar ingen oro för framtiden även om det säkerligen finns lite av det också. Tryggheten i Jesus är däremot mycket tydlig. Han vet att han är ledd och han inser sitt eget ansvar. Det är som han säger själv:

– Jag är på äventyr med Gud!

I mina tankar: Oskar Arvidsson

Något som ligger på mina tankar ofta är att ta det lugnt. Att stanna upp och känna, reflektera, vila och tänka om. Det är något som jag tror att vi måste komma tillbaka till! Att inte rusa iväg från det ena till det andra utan att ha luckor i vår vardag där vi vilar med Gud.

För en tid sedan valde jag att börja fasta. Jag ville göra något konkret för att komma närmare Gud. Att fasta var något som lät spännande och utmanande samt att jag har hört från andra att de har haft riktigt bra stunder med Fadern då. Man måste ändra om vissa saker i vardagen när man gör en fasta. En av grejerna är att det inte längre funkar att rusa iväg från en plats till en annan. Hur gärna man än vill, för att man är stressad eller sen, går det bara inte. Man måste ta det lugnt, kroppen klarar det inte annars. Det är något som jag tror och känner att Fadern vill säga till oss.

I Psaltaren 46:11 står det såhär: "bli stilla och besinna att jag är Herren". Det blir så tydligt för mig i fasteperioden, att detta är livsviktigt! Att bli stilla och känna in Herren.

Men det handlar om så mycket mer än att bara ligga och slöa i sängen, trädgården eller på stranden. Att vår tid där vi hämtar energi och tar det lugnt måste vara mer än att "inte göra någonting". Den måste innehålla Gud! För det är där vi kan få ny kraft. Tyvärr tror jag att vår tid med Fadern ofta blir lidande. Men utan den dyrbara tiden så håller vi inte i det långa loppet.

När jag gick bibelskola i Kanada gav de oss elever ett veckoschema där vi skulle fylla i när på dygnet vi skulle ta tid med Gud varje dag. Lärarna sa "Om du inte kan säga vilken tid på dagen du ska ha tid med Gud, kommer det antagligen inte bli av alls". Om vi är ärliga så stämmer det ganska bra, vi alla har våra långa listor med saker som måste göras och det är lätt att tappa bort eller skjuta upp tiden med Gud i det hela. Då är det viktigt att i denna "att göra"-lista skriva upp "tid med Gud", för vi går så mycket efter schema och struktur i livet. Chansen blir i alla fall större att vi gör

det då. För annars så blir det så lätt att man säger "jag tar tid med Gud när jag har tid" och så blir det aldrig av för vi aldrig får tid, eller känner att vi orkar just nu. Sanningen är att vi måste ta tid för Gud, hur fullt vårt schema än är.

Jag tror att när vi lär oss mer och mer att ta tid med Fadern kommer det förbättra så mycket i våra liv. När vi lär oss "konsten" av att ta det lugnt och koppla av med Fadern och låta honom älska oss så kommer våra liv bli så mycket bättre och mer Jesus-lik! Stress kommer rinna av och vi fylls med Faderns kärlek och frid. För precis som Jesus tog tid från sitt välfyllda schema till att gå och ta tid med Fadern så måste vi det också!

Kanske är det att vakna 15 minuter tidigare eller att gå en promenad på lunchrasten. Vad det än är så vill jag skicka med en uppmuntran till oss alla att avsätta tid för Fadern, det förändrar allt i våra liv!

Salt Sydsverige: Föräldrafritt

Åsljungasjön ligger blank i solskenet. Himlen är klarblå och solen värmer riktigt ordentligt. Vid EFS-gården är bryggan full med barn som fiskar och leker i vattnet. Några kanoter är ute på sjön och skratten klingar så det hörs ända in till bryggan. De vuxna samtalar med varandra samtidigt som deras ögon vakar över barnen. Stämningen är avslappnad och lugn. En gång om året kommer de – barnen tillsammans med någon vuxen de känner sig trygg med. Men inga mammor eller pappor får följa med. Det är Föräldrafritt.

För sjätte året arrangerar EFS-gården i Åsljunga tillsammans med Salt Sydsverige lägret Föräldrafritt. Ett läger där barn i åldern 5-11 år tillbringar två dagar på gården tillsammans med någon vuxen de känner sig trygg med. Majoriteten av barnen har med sig mor- och/eller farföräldrar men det finns även några mostrar och faddrar som följt med barnen. Syftet från allra första början har varit att man vill föra vidare den förtröstan och trygghet som mor och farföräldrar har i sin kristna tro. Man vill ge barn en chans att åka på sitt första läger i en trygg miljö.

– Man får vara med sina barnbarn på ett roligt sätt, säger Lillemor Persson som tillsammans med sin man Ingvar är på lägret med tre av sina barnbarn.

Hon fortsätter:

- Här får man även träffa andra barn och vuxna. Det är också ett väldigt bra sätt för kusiner att umgås på.
- Atmosfären här är väldigt speciellt, säger Ingvar. Det är ett bra sätt att introducera barnen till läger och få en speciell relation till gården där flera andra läger äger rum.

Något annat som är mycket uppskattat är att man kan sätta sig vid dukat bord och få riktigt god mat serverad. Aktiviteterna är också förberedda av ledarna så de vuxna kan helt enkelt ”bara vara” med barnen och exempelvis, snickra, paddla kanot eller pyssla. När de äldre vill ha lite tid för sig själv finns de unga ledarna med som leker och spelar fotboll med barnen.

Benjamin, Jonatan, Jakob och Erik har varit på Föräldrafritt flera gånger. De har spjuver i sin blick när de hoppar upp på en stor sten för att berätta lite om vad de har för sig.

– Det roligaste är att bada i sjön, säger de i mun på varandra. Det var kallt så vi doppade oss snabbt men vi simmade lite också.

De tycker att det finns mycket att göra och de provar på det mesta.

– Sedan är det bra att mamma och pappa inte är här, säger Jonatan. Nu kan man göra lite som man vill!

Eliam, som mumsar på eftermiddagsfikat ute i solen, är med på lägret för andra gången. Han tycker det är spännande att vara hemifrån.

– Det är kul för man får nya kompisar, säger han och leendet sprider sig över hela ansiktet. Och så ska det bli spännande att sova över här!

Morfar Calle kommer gående med en kaffekopp i handen och stannar till hos Eliam. Calle har varit på Föräldrafritt många gånger men är denna gång med som en av ledarna. Calle håller mest till i snickeriet som alltid är populärt bland barnen.

– Att vara här är ett riktigt bra sätt att umgås med barnbarnen på, säger han. Man träffar andra i samma situation i en härlig miljö.

Maja håller till på lekplatsen där man bygger ett stort kartonghus:

– Det är kul med alla lekar säger hon. Det gör ingenting att mamma och pappa inte är här för man har ju en annan vuxen med. Och så är det kul att det är så många här, jag känner igen många från förra året.

Nytt för i år är att barn som fyllt 12 år kan följa med på lägret som hjälpledare. De får lite lättare uppgifter att hjälpa till med men de får också lite mer frihet och behöver inte vara med på alla lekar om de inte vill. Alice och Wilma är med som hjälpledare och de berättar stolt om sina uppgifter:

– Vår uppgift är att vara hjälpledare i pysselstationen, säger tjejerna. Det gör ju att vi inte kan gå till de andra stationerna men det gör inget. Det är kul att hjälpa till. Det är mer ansvar men mer fritt.

Minna är också hjälpledare i år. Hon trivs och har lite bråttom vidare men hinner berätta att hon hjälpt till vid kanoterna och även ska lära ut en dans senare. Ina är också hon hjälpledare och hon har funnit med vid bakstationen. Hon tycker det är kul att hon kan vara med på lägret fast hon egentligen är för gammal.

– Vi har bakat till fikat då alla föräldrar kommer och hämtar oss, berättar hon och lägger till att det är skönt att vara här utan sina föräldrar.

Johan är ledare på läger för första gången och han trivs, det syns på hela honom:

– Det är roligt men det är inte alls som att vara deltagare, säger han. Hemma är jag söndagskoleledare men det här är helt annat. Det här

är ett sådant läger som det är bra att börja vara ledare på.

Elinore, en av de unga ledarna, strålar när hon pratar om lägret och gården. Hon konfirmerades här för ett par år sedan och säger att det är som att komma hem.

– Man har så många minnen härifrån och det är kul att alla barnen skapar egna minnen på gården nu.

Elinor fortsätter:

– Jag trodde att det skulle vara svårt att få kontakt med barnen eftersom de har vuxna med sig men det har inte alls varit svårt. Det är så kul!

På lördagens eftermiddag hölls ett föredrag av Alf B Svensson, leg psykolog, om *Konsten att ha barnbarn*. Alf läste om lägret i tidningen *Junia* och hörde av sig och erbjöd sig att komma.

– Vi har alla så stora ambitioner i livet och ovanpå det ska man vara en bra mor- eller farförälder också, säger han. Det är viktigt att prata om de här.

Föredraget ger många tankar men också många bekräftelser och igenkännanden. Som Alf säger, det räcker att man är halvbra man behöver inte vara perfekt.

- Det är roligt att få följa sina barn och barnbarn i livet, säger Ingvar Persson. Man vill ju att allt ska bli så bra som möjligt för dem och man vill ju hjälpa till så mycket man kan, på

alla sätt man kan.

Några mor- och farföräldrar sitter kvar efter föredraget och pratar om sina roller som man tar på stort allvar. Men det är också skönt att höra att det räcker att vara halvbra. För barnbarnen betyder det att man är helbra.

Det är dags för kvällsmat och grillen går varm ute på gården. Det blir hamburgare och pommes frites i solskenet. De vuxna hjälps åt att få ut allt som behövs medan barnen avslutar ett pass med drama innan de kommer hungertvungna ut på gården. Trivsamt. Hemtrevligt. Ett härligt lugn med barn och vuxna tillsammans.

EFS Sydsverige: ”När jag kom upp ur vattnet stod mina föräldrar där”

”Jag hade ögon för honom under konfirmationslägret. När jag åkte därifrån vände jag mig om i bilen för att vinka till dem alla, men han vinkade inte tillbaka”. Marianne Pettersson berättar med ett leende om pojken hon mötte på sitt konfirmationsläger 1967. Hon tyckte om honom men han såg inte henne. Några år senare träffades de på ungdomsgruppen på Heljarödsgården och blev ett par som så småningom gifte sig. Femtio år senare är de båda tillbaka på EFS-gården i Åsljunga och den stora konfaåterträffen.

T Helena Eriksson
O Helena Eriksson

Anders och Marianne Pettersson

För andra året i rad arrangerar EFS-gården tillsammans med EFS Sydsverige återträffar för de som firar jämt antal år sedan konfirmationen på gården. Det betyder att i år är de som var på läger 1947, 1957, 1967 och 1977 inbjudna till en dag i minnenas tecken. Dagen börjar med fika och många härliga återseenden. Därefter beger sig deltagarna ut på en liten runda runt gården för att se och minnas. Många samlas kring de gamla fotografierna och skratten avlöser varandra.

Ett stort gäng från 1957 finns med. De har haft egna återträffar förr om åren och man ser att för denna grupp betyder det mycket att ses igen. De var 47 deltagare med en präst, hans fru och en fritidsledare. Att inte vara fler ledare var inte ovanligt på den tiden men det betydde naturligtvis också att reglerna som fanns var till för att följas, allt för säkerhet och ansvar jämte mot föräldrarna.

– Vi som kom från EFS kunde hantera den höga moralen som krävdes och det stränga sätt vi var hållna på, säger Elisabeth Thelin Angervall. Vi blev sammansvetsade som grupp av att utan ledare få prata om de här sakerna. Men nog fanns det utrymme för oskyldigt bus också. När man skulle ro över till badplatsen

fick pojkarna åka i en båt medan flickorna åkte i en annan.

– Men det hindrade inte oss från att hänga på relingen på pojkarnas båt så ingen såg oss, säger Birgitta Råvall Vestbacke samtidigt som skratten bryter ut bland de andra deltagarna.

Torsten Alling, som rest ner från Linköping för återträffen, berättar:

– Nog smög man med flickorna allt fast det inte var tillåtet!

Man bodde 15 flickor i ett logement med en toalett och tre handfat. För att få duscha innan konfirmationsgudstjänsten var man tvungen att ha specialskäl. Annars var det sjön som gällde under hela lägret. När de manliga deltagarna får frågan om de hade de lika ont om toaletter ser de förvånade ut och tydligt är det att denna fråga inte var lika viktig för dem!

Lena Sölvén minns att prästen undervisade en hel del om Israel, ett land han hade besökt vilket inte var vanligt på den tiden. Detta konfirmationsläger ägde rum endast nio år efter landet blev en stat och det var spännande undervisning.

– Vi fick lära oss lilla katekesen utantill, säger Elisabeth samtidigt som man hör någon börja citera vad man lärt sig och som fortfarande sitter.

Gänget som konfirmerades 1967 var hela 49 konfirmander och deltagarna bodde både på gården men även på Solvik, som ligger ett stenkast från gården. Paul Ingvarsson står ute på gården tillsammans med sin syster Boel Wilkersson och sin kusin Ann-Christine Lennartsson som även de fanns med på detta läger. Paul pekar upp mot takfönstren och

berättar att de klättrade ut där, sedan ner på sotarstegen till balkongen för att sedan tar sig hela vägen ner. På frågan om vart de skulle när de klättrade ut finns inget svar:

– Vi hade nog ingen destination för det mesta. Det var bara kul.

Alla minns att Ann-Christine tyckte mycket om att bada och hoppa från hopptornet. Hon simmade till badplatsen på andra sidan sjön och en gång simmade hon tillbaka med kläderna på:

– När jag kom upp ur vattnet stod mina föräldrar där. De hade kommit på ett oannonserat besök, de var inte så glada när de såg mig komma upp ur sjön med kläderna på.

Marianne Pettersson ansluter och säger att de flesta vågade inte simma långt ut. De hade hört att sjön var bottenlös!

Torsten Alling och Kerstin Dahlin

Kerstin Dahlin konfirmerades 1947. Hon är denna dag den enda från detta år som kommit men man har fått två fina betydelsefulla hälsningar skickat till återträffen av deltagare som inte haft möjlighet att komma. Kerstin berättar att hon växte upp inom EFS och har släktingar som varit missionärer:

– En faster till mig betalade för konfirmationslägret, annars skulle jag inte ha möjlighet att komma.

Deltagarna som finns med från lägret 1977 berättar att de hade fler ledare än lägren tio och tjugo tidigare. De hade organiserad fritid och de åkte till Hallands väderö en dag.

- Björn Borg spelade sin andra Wimbeldon-final och då stoppades allt och vi fick titta på matchen, berättar Jan Hyllstam. Något annat

jag har starka minnen från är våra andakter på kvällarna. Vi satt tätt och stämningen var djup, allvarlig och viktig.

Martin Nilsson och Jan Hyllstam

Efter rundvandringen samlas alla i brasrummet för att dela sina minnen. Vi får höra om måltiderna då det serverades "flygolycka" vilket var rester som blandades ihop till någon form av pytt i panna. På den tiden fick man även hjälpa till i köket med inte bara disk utan även skala potatis och dylikt.

Efter lunchen, som dukats fram på vackra bord, samlas man i kyrksalen för att höra från distriktsföreståndare Jonas Hallabro som har med sig Malin Olsson. De pratar om hur konfirmationslägren ser ut idag och deltagarna pratar om hur det såg ut på deras tid. Det blir ett intressant samtal innan man går in i en mäsas där gamla välkända psalmer sjungs. Dagen avslutas med att flaggan halas under fanfar från deltagaren från 1967, Sten-Gunnar Nilsson. Och så sjunger man, som man gjorde under lägret för 50 år sedan, Bred dina vida vingar.

Det är tydligt att dagen har fått betyda mycket för deltagarna. Att tillsammans få fundera kring, kanske de viktigaste, veckorna i tonåren, att under skratt och tårar få minnas tillbaka och än en gång få inse vikten av konfirmationslägren. Många liv förändras för alltid, de unga får självförtroende, de lär känna sig själv bättre och de får höra och lära om Jesus. Vid varje läger är det minst en som väljer att följa Jesus Kristus, oftast fler. Större kan det inte bli!

EFS och Salt: En konferens med stora händelser

I början av juni gick EFS och Salts årskonferens av stapeln i Alingsås. Som vanligt var gemenskapen medlemmarna emellan stor och det var många glada återseenden under dagarna. Det blev fyra fullspäckade dagar med god undervisning av bland andra Magnus Malm, Magnus Persson, Jonas Hallabro och Beth Elness. Under tisdagens gudstjänst sändes årets nya präster ut i tjänst däribland Anton Flood som redan arbetar i Betaniakyrkan i Malmö.

Rörelsens nya missionsföreståndare installerades även under denna gudstjänst och det blev en mäktig stund, inte bara för Kerstin och hennes familj utan även för alla som deltog. Kerstin är mycket ödmjuk inför sin nya roll och ser med stor respekt på ämbetet. Hon börjar sin tjänst den 1 september då hon och

Stefan Holmström, nuvarande missionsföreståndare, arbetar tillsammans i en månad innan Stefan går i pension.

Stefan avtackades under högtidliga former och hans fru Kristina fick även hon ett stort tack för hennes del i Stefans tjänst. Medlemmarna reste sig av respekt och gav Stefan en lång applåd för att visa sin uppskattning. Stefan har arbetat som missionsföreståndare i åtta år och pensionerar sig, som sagt, den sista september. Vi är mycket tacksamma för allt som Stefan gjort för vår rörelse och önskar honom allt gott när pensionen tar vid.

Under konferensen hölls EFS och Salts respektive årsmöten. Salt fick en ny ordförande, Charlotta Nordström, som är uppvuxen i Karlshamn. Sydsverige fick en till representant, förutom Jonatan Janerheim som suttit med i några år, nämligen Filippa Starfelt som kommer från Ängelholm.

På EFS årsmöte röstades förslaget om den nya organisationen och strukturförändringar igenom. För Sydsveriges del är det ännu oklart om och när vi går in under den nya organisationen. Norrbotten har redan gått med och vid årsskiftet kommer fler distrikt att göra detsamma.

Nu får vi ladda om batterierna inför nästa årskonferens som äger rum i Luleå!

T Helena Eriksson

C Margareta Cada, Jonas Hallabro, Helena Eriksson

Gåvor

EFS Sydsverige och Salt Sydsverige tar tacksamt emot gåvor till vår verksamhet.
Ett stort tack!

EFS Sydsverige: Salt Sydsverige:
Bankgiro: 1967900 Bankgiro 5275-8786
Swish 123 055 3461 Swish: 123 354 77 91

Enskilda gåvor maj 2017:

EFS Sydsverige 8 400 kr
EFS Sydsverige aktieutdelningsgåva 3 710 kr
Salt Sydsverige 12 500 kr

Om adressen är felaktig, var god sänd rätt adress till **Livsluft** c/o EFS Sydsverige
Vallgatan 9, 281 31 Hässleholm

Lite annat

GÅVOR

Vill du ge en gåva till vår verksamhet:
EFS Sydsverige Bankgiro: 196-7900
Swish: 123 055 3461
Salt Sydsverige: Bankgiro: 5275-8786
Swish: 123 354 7791

EXPEDITIONEN

Vallgatan 9
281 31 Hässleholm
Tel. 0451- 38 80 70
E-post: info[a]efssyd.org

NÄSTA NUMMER

Skickas ut i mitten av augusti
Läs mer på
LIVSLUFT.EFSSYD.ORG
EFSSYD.ORG
SALTSYDSVERIGE.NU

OMSLAGSBILD

Helene Johansson, Hässleholm

VI ÖNSKAR ER EN HÄRLIG SOMMAR!

ANSVARIG UTGIVARE:

Jonas Hallabro

Telefon 0451 - 38 80 70
E-post: jonas.hallabro[a]efssyd.org

Redaktör: Helena Eriksson

Telefon: 0768 - 33 28 01
E-post: helena.eriksson[a]efssyd.org

Mediautskottet:

Sara Engström – tidigare journalist,
Helsingborgs dagblad och musiker/
ungdomsledare, Markaryds församling

John Henrysson – utveckling och gra-
fisk design, Leafstudios HB och sup-
porttekniker Bjäre kraft

Karna Nilsson – EFS Sydsveriges sty-
relerepresentant, administratör, Svens-
ka kyrkan

Adjungerade:

Oskar Arleon – kreativ kommunikatör
och grafisk designer, Rafflande.se